

Nevím, jestli mě to s tím vrahem napadlo proto, že už mě hryzalo svědomí, nebo proto, že jsem se potřeboval ujistit, že tohle zvládnou, poněvadž v minulosti jsem spáchal leccos horšího.

Jakmile jsem uvnitř zaslechnul kroky, srdce se mi rozbušilo rychleji. Klídek. Kašli na to, za chvíli to budeš mít za sebou.

Dveře se otevřely.

„Dobrý večer?“

Chlápek byl habán, mnohem vyšší než já se svejma stopětasedmdesáti. Štíhlejší, skoro až hubenejší. Prokvetlý vlasy, mladistvější obličej. Jednačtyřicet let, jak jsem si zjistil předem. Za ním v předsíni visely na háčku dvě dětský kombinézy a na podlaze se v organizovaném chaosu, typickým pro rodiny s mrňavejma dětma, válely malý i velký boty. Podle záznamu v online katastru vlastnili Haldenovi ten barák čtyři roky. Odhadoval jsem, že si ho vymohla Haldenova žena, protože potřebovali víc místa, když čekali přírůstek číslo dvě. Tak jsem si to aspoň vyložil na základě příspěvků na jejím instagramovém účtu, zatímco Halden sám si přál něco blíž přírodě, aby to neměl daleko k běžkařskejm a běžeckejm tratím. Při googlování jsem jeho jméno našel na seznamu účastníků různých lyžařskejch závodů a závodů v orientačním běhu. Poslední ale absolvoval před pár lety, takže zjevně měl málo času na trénování, než si plánoval. Zčásti proto, že dvě děti jsou víc než dvojnásobek jednoho, ale hlavně proto, že firma, kterou založil s kolegou Jonem Fuhrem, vyžadovala víc – ne málo – práce, když se teď stali podnikateli. To jsem sice tipoval, ale pochybuju, že bych byl úplně vedle. Firma se jmenovala GeoData a získala zakázku na zmapování geologickejch poměrů v oblasti, kde se měl stavět toděskej tunel a kam se měla překládat silnice, která prozatím procházela Osem, a to v podstatě odnepaměti,

teda dávno předtím, než ji v roce 1931 prohlásili za silnici první třídy.

Odkáslal jsem si. „Roy Opgard. Nevím, jestli si na mě pamatujete...?“ Zkusil jsem nasadit žoviální výraz typu stydlivej venkovskej balík ve městě. Není to zrovna moje parketa, ale mám podezření, že takhle navzdory rádoby americkému jménu beztak vypadám. Trochu sklíčeně, uzavřeně, odtažitě. Naštěstí pro mě Norové takovému typu lidí důvěřují, nejspíš si totiž myslíme, že mezi studem, sociální neobratností a upřímností existuje souvztáznost. No, sám si to myslím taky, takže v pohodě.

Bent Halden vydechnul táhle „ááá“, což mělo znamenat něco mezi „ano“ a „nevím“.

„Byl jste jednou pracovně v Osu a já vám opravil auto,“ připomněl jsem mu.

Halden zapíchnul do vzduchu ukazováček. „Jasně! A odvedl jste skvělou práci.“ Kůže na čele se mu sraštila do několika ustaranejch věček. „Nepřišly vám snad peníze?“

„Přišly.“ Pokusil jsem se zasmát. „Pardon, měl jsem asi předem brnknout, ale víte, takhle to děláme u nás na vsi, člověk prostě rovnou zazvoní u dveří. Vracím se totiž z Polska, právě jsem přiletěl, a když už jsem byl tady ve městě, vzpomněl jsem si, že mám v přihrádce u spolujezdce něco, co vám patří. Tohle.“

Ukázal jsem mu tu věcičku. Poznal jsem na něm, že přesně podle očekávání nemá nejmenší šajn, co je ten lesklej kousek kovu zač. „Všimnul jsem si toho až potom, co jsem vám auto vrátil, úplně jsem zapomněl namontovat ho zpátky. Dá se jezdit i bez něj, ale s ním mnohem líp. Kde tu káru máte?“

„Jako auto? Teď? Ale prosím vás, to si asi namontuju sám. Mimochodem, co to je?“

„A jak byste to teda chtěl namontovat?“

Halden se na mě zadíval, usmál se a zavrtěl hlavou.